

Eindeloos

Colofon

ISBN: 978 90 8954 601 2

1e druk 2014

© 2014 Henriëtte Hemmink

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Dit boek verscheen in 2003 onder de titel *Gevangen in
Oneindigheid* bij Uitgeverij De Eekhoorn in Oud-Beijerland

Dit boek is fictieel. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn een product van de fantasie van de auteur, of zijn fictieel gebruikt. Iedere overeenkomst met ware gebeurtenissen, plaatsen of personen (levend of dood) berust op toeval.

Wie mij wil benaderen, kan dat via dit mailadres doen:

schrijf@henriettehemmink.nl

Soms wil je iets vragen of delen.

Net als ik.

Henriëtte Hemmink

www.henriettehemmink.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

EINDELOOS

Henriëtte Hemmink

1

Het is stil in huis als Hanna binnenkomt. Ze gooit haar jas over de kapstok en loopt naar de trap. Opeens hoort ze een geluid. Hanna draait haar hoofd naar de gesloten kamerdeur en hoort haar ouders op gedempte toon met elkaar praten. Op haar tenen sluipt ze naar de deur en luistert met ingehouden adem. Nerveus strijkt ze door haar korte blonde haar.

'We hebben haar nooit onder druk gezet,' mompelt Marleen van Dussenberg.

'Eigenlijk zouden we dat wel moeten doen. Voor haar eigen bestwil.'

'Ze zal weigeren.'

'We verzinnen wel iets.' Roel van Dussenberg loopt naar de deur.

Hanna stapt geschrokken achteruit en rent zonder geluid te maken de trap op. Halverwege blijft ze hijgend staan en staart met gespeelde verbazing naar haar vader die in de deuropening verschijnt. Verwonderd gaat zijn hoofd omhoog als hij Hanna ziet.

'Ben je al thuis?' Hij werpt een vluchtige blik op zijn horloge, zonder echt te kijken.

'Nee.' Hanna grijnst.

Roel werpt een blik over zijn schouder naar zijn vrouw.

Hanna haast zich naar boven, om de ongrijpbare spanning te ontvluchten.

Ze hoeft niet te weten wat er aan de hand is. Ze verafschuwt de bezorgdheid van haar ouders. Die hangt als een molensteen om haar nek.

Nadrukkelijk duwt ze de deur van haar kamer in het slot en laat zich boos op haar bed vallen.

De buien waren 's ochtends al begonnen. Dat weet ze nog. Ze zat op de vloer, haar benen opgetrokken, rillend van de kou. Een fijne, dichte regen druppelde langs de ruit en maakte de wereld daarbuiten nog grijzer dan die al was.

Ze kon de angst voelen die in het huis hing.

Aarzelend stond ze op en liep naar de keuken. Haar moeder keek even op toen Judith binnenkwam, haar vader leek haar helemaal niet te zien.

Judiths ouders zaten in het verzet en hielpen joodse mensen aan een schuilplek. Er waren aanwijzingen dat iemand hen verraden had.

'De kelder is te gevaarlijk,' fluisterde Judiths moeder.

'Een andere plek is er niet,' antwoordde vader.

'In de kelder?' vroeg Judith toen het te lang stil bleef. 'Daar zoeken ze toch het eerst!'

Haar ouders keken haar wrevelig aan.

'Van de villa,' verklaarde vader kortaf.

Met 'de villa' bedoelde hij 'Boszicht', het grote landhuis buiten het dorp, dat door een bombardement voor een groot deel met de grond was gelijkgesteld.

Uit voorzorg had Judiths vader het verwoeste pand een tijd geleden geïnspecteerd. Bij thuiskomst had hij meegedeeld dat de kelder vol bakstenen en gruis lag. De deur was uit zijn voegen gerukt, maar daar was iets aan te doen. Het was er in ieder geval droog.

Het landhuis bood een trieste aanblik. De ene helft was ingestort en de andere helft stond er verlaten bij.

Tijdens het bombardement waren er geen mensen in de villa geweest. Gelukkig, maar.

Die avond sliepen ze naast elkaar op een matras in het kamertje boven de kelder. Judith en haar ouders. Het was de eerste keer dat ze in hun bovenkleding sliepen.

Judith deed die nacht geen oog dicht. Ze luisterde hoe de wind opstak en de regen steeds harder tegen de ruiten sloeg. De angst dat er iets zou gaan gebeuren was zo wurgend, dat geen van drieën kon slapen. Ze wilden het voor elkaar niet weten.

Ze waren bijna opgelucht toen vanuit de verte voetstappen naderden. Diep van binnen wisten ze het. Iemand rende over het klinkerpad, schreeuwde hun namen, sloeg op de deur en riep dat ze moesten vluchten. Die man was buiten adem.

Judiths vader gooide de deken van zich af en trok zijn schoenen aan. Ze deden wat ze moesten doen. Haastig, maar beheerst.

In de benauwende duisternis voelde Judith hoe de angst bijna tastbaar in de kamer hing. Niemand kon er iets tegen doen. Dat was nog het ergste.

Haar moeder pakte een paar kaarsen. 'Kom!' zei ze met schorre stem en stak haar hand uit. Judith liet haar hand in de koude hand van haar moeder glijden. Haar andere hand hield de dunne halsketting vast, waaraan een zilveren medaillon hing.

Op het laatste moment dacht ze aan haar beer. Ze trok haar moeder terug, de kamer in. De beer zat klem tussen de matras en de oude kast. Ze pakte hem ruw aan een oor beet en trok. Ze hoorde iets scheuren. Toen liet ze zich meeslepen door haar moeder. De beer tegen haar borst geklemd.

De regen prikte venijnig in haar gezicht en maakte haar koud.

Over het gras en over de daken van de boerderijen hing een dikke nevel. Een hond blafte, maar verder bleef het akelig stil. Plotseling doemden de lichten van een vrachtwagen op. Judith en haar ouders verstopten zich in een greppel, dichtbij een boerderij. De vochtige grond rook muf. De wagen passeerde tergend langzaam. Zeker twintig minuten zaten ze gehurkt in de greppel, terwijl het alsmaar bleef regenen.

Een zacht klopje op de deur. Hanna zit op haar kamer achter haar bureau. 'Ja?'

Marleen doet open, maar blijft op de drempel staan. 'Stoor ik?'

'Natuurlijk.' Hanna lacht beschaamd om de onzekerheid die ze bij haar moeder bespeurt.

Marleen sluit de deur en gaat op het voeteneind van Hanna's bed zitten.

'Vanmiddag heb ik kennis gemaakt met die mensen die hier pas in de straat zijn komen wonen. Ze heten Emsink,' vertelt Marleen. 'Aardige mensen. Ze hebben een zoontje van zeven.'

'En?' Hanna is op haar hoede.

'Ze vroegen of ik iemand kende die af en toe op hun zoontje zou willen passen.'

Hanna draait haar bureaustoel, trekt een afkeurend gezicht en buigt zich over haar huiswerk.

'Ik heb geopperd dat jij dat misschien wel zou willen.'

'Oppassen?!'

'Waarom niet?'

'Geen zin.'

'Leg eens uit...'

Hanna onderbreekt haar en zucht geërgerd. 'Kleine kinderen interesseren me niet.'

'Niks interesseert jou!'

Hanna schrikt van de felheid waarmee haar moeder onbedoeld reageert. 'Waarom zou ik dingen doen die ik niet wil?'

Marleen staat op en legt haar hand op Hanna's schouder. 'Je zondert je steeds meer af.'

'Ik heb een enorme berg huiswerk.'

'Onzin. Kinderen van jouw leeftijd zitten op een sportclub of gaan uit. Jij zit het liefst met je neus in de boeken.'

'Dat vind ik fijn.'

Marleen loopt licht voorovergebogen naar de deur. 'Ik geloof niet dat het jou gelukkig maakt,' mompelt ze.

'Mam?' Hanna wacht tot Marleen over haar schouder kijkt.

'Om mij hoeven jullie je echt geen zorgen te maken.'

2

'Wegdoen?!' herhaalt de oude vrouw met een schok. Met haar ogen wijd open staart ze naar haar bleke, trillende handen.

Sierd, haar oudste zoon, zit aan de andere kant van de tafel bij het achterraam. Terwijl ze een gesprek met elkaar voeren, probeert hij tevergeefs haar blik te vangen. Hij voelt zich machteloos. Al vaker is hij met haar over de oude boot begonnen, zonder dat het gesprek iets opleverde.

Achter haar, op de schoorsteen, staat een uitvergroete foto van zijn vader die ruim veertien jaar geleden is overleden. Sierd kijkt zonder enig gevoel van weemoed naar het portret. Zijn vader was een stille, introverte man, die hij nooit écht heeft leren kennen. 'Je ergert je al jaren aan dat ding.' 'Ik erger me er niet aan.'

'En, je zit er ook niet mee in je maag?'

Ze schudt haar hoofd. 'Die boot ligt niemand in de weg. Je bent nog altijd boos,' glimlacht ze plotseling.

'Vind je het gek? We hadden een prachtige boot, maar we mochten er niet in varen. Ik heb nooit begrepen waarom dat niet mocht.'

'Jullie kregen toch een eigen boot?!'

'Een rubberbootje, terwijl we déze hadden!' Geërgerd wijst Sierd naar buiten, waar de roeiboot schuin op de kant ligt. Vlak voor hij stierf spande zijn vader er een donkerbruin

dekkleed overheen. Het is er nooit meer afgehaald. Op de bovenzijde van het kleed zit een dun laagje mos. 'Waarom mochten we die boot niet gebruiken?'

Ze haalt haar schouders op en zwijgt.

'Er moet toch een goede reden voor geweest zijn?'

'Die heb ik nooit geweten.'

'Dat geloof ik niet.'

Verontwaardigd draait ze haar hoofd en kijkt haar zoon aan. 'Hij heeft het me nooit verteld.'

'Een boot met een geheim,' prevelt Sierd en schuift zijn stoel naar achteren. 'Als je hem niet weg wilt doen, zou je hem toch ook aan Thijs kunnen geven? Dan blijft de boot in de familie.'

'Zou heel logisch zijn,' knikt ze en ze veegt een grijze haarlok van haar voorhoofd. 'Maar niemand krijgt die boot. Thijs ook niet.'

Sierd loopt naar het aanrecht. In gedachten schenkt hij een kopje thee in en loopt ermee naar zijn moeder, die het aanpakt en hem bedankt.

'Wat moeten we met die boot doen als jij er niet meer bent?'

Ze draait haar hoofd weg en kijkt naar buiten.

'Het is een oude boot, ma.'

'Je vader had iets met die boot.'

Sierd schept suiker in zijn thee en roert in gedachten. 'Er moet toch iemand zijn die weet waarom die boot zo belangrijk voor hem was?'

'Hij kocht hem van zijn eerste zelfverdiende geld en was er heel trots op. In de oorlog is er iets gebeurd...' zegt ze en vouwt haar handen in elkaar. 'Dat heeft hem veranderd.'

'In welk opzicht?'

'Hij werd stiller.'

'Heb je dan geen enkel idee wat er gebeurd kan zijn?'

'Nee. Alleen dat het te maken had met die boot.'

'Hij bleef de boot gebruiken?'

'Jazeker. Tot jullie naar school gingen. Toen moest de boot op de kant. Om de twee jaar teerde hij de onderkant en schilderde hij het hout. Ik vroeg waarom hij de boot niet wilde verkopen. Dan mompelde hij maar wat, maar een duidelijk antwoord kreeg ik niet. Hij hechtte veel waarde aan de boot, maar waarom dat zo was, vertelde hij niemand.'

Sierd drinkt zijn kopje leeg. 'Hij nam het geheim dus mee in zijn graf,' zegt hij ietwat spottend.

'Misschien heb je gelijk en moet de boot weg.'

'Dan kan Thijs toch...?'

Resoluut schudt ze haar hoofd. 'Als de boot weggaat, wil ik niet dat iemand van de familie hem krijgt.'

3

Soms komen er vragen bij haar op die dagenlang in haar hoofd blijven hangen. Mét al die vragen, waarop ze geen antwoord krijgt, groeit haar eenzaamheid.

Ze vraagt zich af waar ze vandaan komt, waarom ze geboren is en het leven op deze manier met haar omspringt. Het maakt haar niet gelukkig.

'Je leven is van jezelf,' beweerde een paar weken geleden iemand op tv.

Ja? Is dat zo?

Hoe kan het leven van jezelf zijn als er zoveel dingen gebeuren waar je geen greep op hebt?

'Je moet jezelf niet als een slachtoffer zien. Wat je overkomt, is voor jou bedoeld. Het gaat erom hoe je ermee omgaat.'

Hanna kan niets met die woorden. Wanneer er vervelende dingen gebeuren, is het moeilijk te geloven dat jij dan zelf de touwtjes in handen hebt. Je kunt er meestal niets aan veranderen.

Overigens is Hanna ervan overtuigd dat alle mensen een groot, ondoorgrondelijk geheim met zich meedragen. Wie in staat is zijn eigen geheim te ontrafelen, zal ongetwijfeld gelukkig kunnen worden. Misschien is het leven een zoektocht naar duidelijkheid in de doolhof van je gedachten en gevoelens.

Als Hanna het voor het zeggen had, zou het leven niet uit toevalligheden bestaan, maar uit een reeks beheersbare, vastliggende patronen. Wie geeft haar de juiste code om zo de touwtjes voor altijd stevig in handen te houden? Ze haat onzekerheid.

Hanna fietst langs oude huizen en kijkt naar de grauwe gevels aan de overkant. Ze is zo in gedachten dat ze het jongetje op de stoep niet ziet.

'Hé!' schreeuwt hij.

Hanna remt en kijkt verward om zich heen.

'Uitkijken!'

Een jong katje schiet onder een stilstaande auto vandaan en rent recht op haar voorwiel af. Ze geeft een ruk aan het stuur, begint gevaarlijk te slingeren en zet haastig haar voet op de grond om niet haar evenwicht te verliezen. 'Rotkat,' sist ze.

De jongen laat zijn mountainbike uit zijn handen vallen en rent naar de weg.

Het katje raakt echter wel zijn wiel en valt met een klap op het zwarte asfalt. Het krabbelt meteen overeind en schiet de straat over, rakelings voor een toeterende auto langs.

De jongen slaakt een zucht van opluchting als het diertje achter een paar struiken verdwijnt. 'Dat scheelde niet veel.' 'Stomme kat.'

'Niet stom. Hij schrok van mijn fiets,' bekennt hij schuldbe-
wust.

'Ik had bijna op straat gelegen.'

'Bijna.'

'Jouw kat?' vraagt Hanna. Ze kijkt het jongetje recht in de ogen en voelt een rilling door haar lichaam gaan. De

blauwgrijze ogen komen haar heel bekend voor. Toch kent ze het kind niet.

'Nee.' Hij krult zijn onderlip en tuurt naar de overkant. Dan richt hij zijn blik ineens op Hanna.

'Ik ken jou.'

'Ja?' Onverschillig trekt ze haar schouders op. 'Ik jou niet.'

'Hoe heet je?'

'Hanna.'

'Hanna...?' Hij schudt zijn hoofd.

'Hoe heet jij?'

Hij negeert haar vraag en herhaalt peinzend haar naam.

'Nooit eerder gehoord.'

'Zie je wel.'

'Toch ken ik je.'

Hanna wendt haar gezicht af. Ze voelt zich ongemakkelijk en tuurt gespannen naar een punt in de verte.

'Je bent bang.'

Ze neemt hem verbaasd op en draait hem dan haar rug toe. 'Waarvoor?' vraagt ze ijzig.

'Voor mij.'

4

Aan het eind van de straat werpt Hanna een blik over haar schouder. Als ze de fiets van de jongen op de stoep ziet liggen, stopt ze. Ze zet één voet op de stoeprand, de andere op het pedaal. Waar is hij gebleven? Zou hij dat katje zoeken? Zo'n jochie is het, denkt ze, zo'n jochie dat zich bekommert om alles en iedereen.

Er was iets opvallends in zijn gezicht. Het moeten zijn ogen geweest zijn, wat anders?

De indringende manier waarop hij haar aankeek beangstigde haar. Het waren niet de ogen van een kind.

Rechts van de weg beweegt iets. Ze knijpt haar ogen tot smalle spleetjes samen.

Het is de jongen. Hij wenkt. Zonder zich een moment te bedenken draait Hanna om en fietst over de stoep naar hem terug.

'Wat is er?' vraagt ze gespeeld onverschillig.

'Gewond.'

'De kat?'

'Bloed.' Hij wrijft met zijn hand over het nekje. 'Hier.'

Hanna zet haar fiets op de standaard en loopt naar de struiken, met haar handen nonchalant in de broekzakken.

Ze is geen dierenliefhebber en weet echt niet hoe ze met dieren moet omgaan. Maar dat hoeft dat jongetje niet te weten. Zijn oprechte bezorgdheid voor dat gewonde straatkatje raakt haar.

'Waar is hij?'

Hij bijt op zijn onderlip wanneer hij zoekend langs een paar struiken loopt. 'Net zag ik hem hier.'

Hanna hurkt en de jongen gaat naast haar zitten. Behoedzaam duwen ze takken opzij.

'Ah!' Hanna klakt me haar tong. 'Daar hebben we het slachtoffer.' Hanna steekt haar arm diep tussen de struiken. De kat springt weg, maar de jongen weet hem tegen te houden. Een paar tellen later heeft hij het dier in zijn armen.

'Zie je.' Hij wijst naar een kleine, bloedende wond in de nek.

'Niet ernstig,' knikt Hanna geruststellend.

Onzeker tilt hij zijn hoofd op. 'Weet je dat zeker?'

'Niets is zeker.' Hanna kijkt naar de hand van de jongen, die het diertje liefdevol streelt. Afgebeten nagels, opgedroogde moddersporen, een schram dwars over zijn hand.

Zo horen kinderhanden er uit te zien.

'Je hebt geen speelhanden,' had haar vader eens gezegd.

Verbaasd had ze haar handen bestudeerd. Ze begreep niet wat hij bedoelde. 'Is dat dan erg?' had ze gevraagd. Hij schudde glimlachend zijn hoofd.

'Ik speel wél!'

Hij had haar handen vastgepakt en gezegd: 'Ik bedoel eigenlijk dat jij geen "buitenhanden" hebt.'

Hanna voelde dat ze hem teleurstelde, zonder te begrijpen waarom. Ze keek naar haar handen en haalde haar schouders op. 'Omdat ik niet van buitenspelen hou!'

Hij liet haar handen los.

'Ik wil tekenen en lezen.'

'Handen kun je wassen.'

'Vieze handen vind ik niet leuk.' Haar verweer klonk zwak.

Toen haar vader wegliep keek ze naar zijn rug, en voelde zich schuldig omdat ze niet van buitenspelen hield. Toen hield ze haar handen omhoog. 'Ik heb "binnenhanden",' riep ze trots. Hij hoorde het niet.

'Wil je me helpen?' Het jongetje kijkt haar vragend aan.

'In groep acht heb ik mijn EHBO-diploma gehaald,' grapt ze. 'Maar een gediplomeerd verpleegster ben ik niet.'

'Geeft niet. Ik wil de poes mee naar huis nemen om voor hem te zorgen.'

'Mag dat zomaar?'

'Lief zijn voor een katje?!'

Hanna raakt in verwarring door zijn snelle antwoord. 'Zijn jouw ouders er blij mee als je zomaar een kat meebrengt?'

'Ik ga naar mijn oma.' De jongen vraagt Hanna opnieuw of ze hem wil helpen. Ditmaal klinkt er ongeduld door in zijn stem.

'Wat moet ik doen?'

'Mijn oma woont daar.' Het jongetje maakt een beweging met zijn hoofd naar het vrijstaande huis aan de rand van het dorp, bij het water. 'Wil jij mijn fiets meenemen?' vraagt hij dan vriendelijk.

'Kleine moeite.'

De oma blijkt een tengerere vrouw met prachtig grijs haar. Ze ontvangt haar bezoekers, plus de kat, met open armen. Hanna stelt zich voor.

Thijs knikt goedkeurend. 'Hanna vind ik een bijzondere naam.'

'Hoe heet jij?'

'Thijs.'

'Thijs heeft tot voor kort met zijn ouders aan de andere kant van de wereld gewoond,' vertelt oma. 'Nu hoef ik nog maar vijf minuten te fietsen en dan zit ik gezellig bij mijn zoon, schoondochter en Thijs aan de keukentafel.'

'Waar wonen ze nu?' vraagt Hanna.

'Aan de Singel.'

'Hé, daar woon ik ook.' Verbaasd kijkt ze Thijs aan. 'Zijn julie in dat hoekhuis met die grote tuin komen wonen?'

Thijs knikt. Hij heeft al zijn aandacht bij de poes, die de keuken behoedzaam verkent.

'Dan zijn we bijna burenen.'

'Wat toevallig!' glimlacht oma terwijl ze haar kleinzoon vertederd aankijkt.

Thijs vraagt om iets lekkers voor de poes en oma schept wat slagroom op een schoteltje. De poes loopt er een paar keer omheen en likt het schoteltje dan binnen een minuut schoon. Lachend kijken ze naar het mooie schouwspel.

Hanna geeft aan dat ze naar huis gaat. Er is geen reden om langer in het huis van Thijs' oma te blijven.

Bij de deur blijft ze aarzelend staan. 'Kan het zijn dat ik hem eerder gezien heb?' vraagt ze schuchter.

Oma draait haar hoofd met een ruk naar Thijs. 'Nee,' antwoordt ze beslist. 'Thijs is geboren in Amerika. In Sherbourne, om precies te zijn. Ik ben daar een paar keer heen gevlogen. Thijs beheerst de Nederlandse taal goed, maar hij is hier nog nooit geweest.'

'Vreemd,' mompelt Hanna.

Fronsend neemt de oma Hanna op. 'Waarom?'

'Omdat ik dacht dat ik hem kende.'

Oma loopt naar haar toe. 'Het zijn die ogen van hem,' zegt ze op gedempte toon. Hanna staart de vrouw verbluft aan.

'Vanaf zijn geboorte voel ik die verbazing wanneer hij mij aankijkt. Zo vertrouwd.'

'Misschien lijkt hij op iemand die ik ken of gekend heb,' fluistert Hanna.

'Mag ik een keer in de roeiboot?' vraagt Thijs opeens.

Oma draait zich om. Ze ziet Thijs naar de boot kijken. 'Nee. Daar ben je nog te jong voor.'

'Pffft,' blaast hij beledigd. 'Als Hanna meegaat, mag het dan?'

'Ik denk dat ik de boot verkoop.'

'Verkopen?' herhaalt hij verbaasd. 'Maar, ik...'

'Niemand krijgt de boot. Ook jij niet.'

'Stom!'

'Er kleven te veel herinneringen aan,' zucht de oude vrouw en haar gezicht krijgt onverwachts een trieste uitdrukking. 'Je hebt het beloofd!' Met zijn handen in z'n zij gaat Thijs voor zijn oma staan.

'Wie zegt dat?' stamelt oma.

'Ik.' Hij trekt een grimas.

Oma's hand zoekt steun bij het aanrecht. 'Aan wie zou ik beloofd hebben dat ik de boot nooit weg zou doen?'

'Aan mij.'

'Aan jou.' Ze lacht geforceerd. Op haar voorhoofd verschijnen zweetdruppeltjes. 'Hoe kom je erbij!'